

ת"פ 12372/04/16 - מדינת ישראל נגד א ח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12372-04-16 מדינת ישראל נ' ח
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א ח

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד איהאב חלבי

ב"כ הנאשם: עו"ד חנן רובינשטיין

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בעבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977, תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין ותקיפה הגורמת חבלה ממש לבת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.
2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 16.2.16 בסמוך לשעה 22:00 ברחוב האזוב בירושלים, תקף הנאשם את גרושתו, ב, בעקבות חשדו כי היא בוגדת בו. הנאשם הגיע סמוך לבית הוריה של ב וביקש ממנה לצאת מהבית על מנת לשוחח עמו. היא נענתה ונכנסה לרכבו של הנאשם במטרה לשוחח. הנאשם החל בנסיעה לכיוון היציאה משכונת גילה. במהלך הנסיעה השניים התווכחו ובמהלך הוויכוח הכה הנאשם את המתלוננת בפניה באמצעות אגרופו וגרם לה לחתך בשפה העליונה וכן משך בשערה. כשהרכב עצר ברמזור אדום, ברחה המתלוננת מהרכב. בנוסף אמר הנאשם למתלוננת, כי אם תלך עם מישהו אחר הוא ירצח אותה ו"ישב עליה" במאסר עולם.
3. בתשובתו לאישום כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי לא עשה איזה מהדברים המיוחסים לו באישום. עוד טען כי הוא והמתלוננת מעולם לא נישאו, ומשכך - היא אינה גרושתו.
4. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, ב, אביה, ש, והוגשו הודעת הנאשם ותמונות שצילמה המתלוננת. מטעם

ההגנה הוגשו מזכר המתעד שיחת שוטרת עם המתלוננת ובו השלמת שאלות ותשובות, הודעה של המתלוננת במשטרה, בה ביקשה לבטל את התלונה נגד הנאשם, בקשה שהגישה המתלוננת לבית המשפט לענייני משפחה לביטול איסור יצירת קשר בינה לבין הנאשם, מסמך ממחלקת הרווחה בעיריית ירושלים בעניינה של המתלוננת, תצלומי מסרונים שהוחלפו בין הנאשם למתלוננת ומסמך רפואי בנוגע למצבו של הנאשם.

הראיות

5. המתלוננת העידה כי היא והנאשם ניהלו קשר זוגי, ללא נישואין, שנמשך כשנה במהלכה גרו יחד בעכו. לדבריה, זמן קצר לפני האירוע מושא כתב האישום, הנאשם התקשר אליה מספר רב של פעמים והיא לא ענתה לו. לכן הוא הגיע לבית אביה וביקש ממנה לרדת למטה כדי לדבר עמה. היא ירדה, נכנסה לרכב והם החלו בנסיעה. הוא אמר לה שייקח אותה לעכו והיא לא רצתה. הוא הכה אותה במכת אגרוף ומשך בשיערה. היא פתחה את הדלת וברחה כשהרכב עצר ברמזור אדום. כתוצאה מהתקיפה נגרמה לה פציעה שהיא תיעדה בתמונות (ת/2) ואף הראתה אותה לאביה. המתלוננת תיארה כי לאירוע זה קדמו אירועי תקיפה קודמים אותם תיארה גם בהודעתה במשטרה, במהלכו של אחד מהם אף נשברה לה שן, וכן תיארה כי הנאשם נהג לאיים עליה כי אם תלך עם אחר, הוא ירצח אותה וישיב על כך במאסר עולם. לאחר האירוע היא חזרה לגור עמו בנהריה למשך כחודשיים נוספים במטרה לקחת את רכושה מהדירה. הנאשם המשיך לאיים עליה ולנהוג כלפיה באלימות. הקשר הסתיים באופן סופי, כאשר באחד הימים ניצלה את שהותו של הנאשם בעבודה, הזמינה הובלה ועזבה את הדירה. עוד תיארה המתלוננת כי לאחר הגשת התלונה במשטרה הנאשם הפעיל עליה לחץ לבטלה, בכך שהתקשר אליה ואל מכרים שלה וביקש שתבטל את התלונה. לדבריה, עשתה כדבריו וביטלה את התלונה כדי שניח לה. הנאשמת טענה, כי מדי פעם הנאשם ממשיך לשלוח לה מסרונים ולהתקשר אליה.

6. ש, אביה של המתלוננת תיאר כי המתלוננת לא הרבתה לשחק אותו בקורות חייה. באחד הימים הבחין שלמתלוננת נשברה שן, הוא שאל אותה על כך והיא לא רצתה לספר לו, אך לאחר שדחק בה אמרה שהנאשם זרק עליה טלפון שפגע בה וגרם לשבירת השן. עוד תיאר כי הודעתו במשטרה נמסרה לאחר שראה חבלה על פניה של המתלוננת והבחין כי היא נסערת. היא לא הסכימה לומר לו מה קרה לה אך הוא הבין שהיא הייתה נתונה תחת אלימות. עוד תיאר כי מערכת היחסים בין בני הזוג לוותה במריבות טלפוניות, קללות וצעקות חריפות, ואישר כי בשיחות אלה שמע את דבריה של בתו, אך לא את אלה של הנאשם.

7. הודעתו של הנאשם מיום 23.2.16 (ת/1) נגבתה בתחנת עכו, לאחר שהמתלוננת ביטלה את התלונה במשטרת ירושלים. המתלוננת הגיעה עם הנאשם לחקירתו. הנאשם טען כי השניים מוסיפים לחיות ביחד, המתלוננת נושאת את ילדו ברחמה, אך הוריה אינם מעוניינים בקשר ביניהם ועל כן הוגשה התלונה. עוד מסר, כי הגרוש של המתלוננת מעונין לחזור ולחיות עמה וכי שרותי הרווחה לקחו מהמתלוננת את ילדיה בשל בעיות מצד הגרוש שלה. הנאשם אמר כי המתלוננת נוהגת להגיש נגדו תלונות בלחץ אביה ואז לבטלן ואינו יודע כיצד להתמודד עם התנהלות זו. הנאשם הכחיש כי הכה את המתלוננת במכת אגרוף, כי משך בשיערה או כי איים עליה ואמר שאוהב אותה, דואג לה והיא חשובה לו.

8. הנאשם בעדותו במשפט תיאר כי נפגע בראשו ובגופו בתאונת דרכים, והציג מסמך רפואי ממנו עולה כי הוא

סובל מכאבים והפרעה בתר- חבלתית (נ/6). לדבריו, היה בן זוג של המתלוננת במשך כשישה עד שבעה חודשים. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום עבד כנהג בחברת רהיטים והגיע לירושלים כמעט מדי יום. הוא לא זכר את יום האירוע, אך טען כי למיטב זכרונו, לא היה באזור גילה באותו היום, שכן לא נהג להיפגש עם ב בבית אביה, שסלד מהקשר שלה עמו, אלא בביתה של ב הנמצא בשכונה אחרת. הנאשם טען כי מעולם לא הכה את המתלוננת או נהג כלפיה באלימות מילולית או פיזית, לא זרק עליה כל חפץ או איים עליה. לדבריו, המתלוננת נוהגת לצלם את עצמה כשהיא נפצעת, בשל כך שהגרוש שלה היה חובב של תביעות ביטוח. עוד טען כי המתלוננת מסוגלת לפצוע את עצמה כדי להעליל על הגרוש שלה, וכשחיו ביחד נהגה לא פעם להגיש תלונות למשטרה נגד אנשים שונים ללא סיבה. הנאשם תיאר כי בתקופת הקשר ביניהם נודע לו שהמתלוננת בגדה בו, והדברים הובאו לידיעתו מהגרוש שלה. הנאשם הכחיש כי אמר למתלוננת דבר מה כלשהו שיכול להתפרש כבקשה לביטול התלונה מצדה, אך כשנחקר נאמר לו שהתיק נסגר בשל חזרתה של המתלוננת מהתלונה. לדבריו, אנשים יעצו לו לנתק את הקשר עם המתלוננת אך הוא היה מנוע מלעשות כן, שכן היא הייתה בהריון ממנו.

9. תכתובת המסרונים שהוגשה (נ/5 ו- נ/7) מלמדת, כי גם לאחר המועד המצוין בכתב בין הנאשם והמתלוננת הוסיף להתקיים קשר של התכתבות, שנעשתה ברוח טובה וכללה ברכות ומחמאות הדדיות.

הערכת הראיות

10. האישום מבוסס, ככלל, על עדות יחידה של המתלוננת בנוגע למעשיו של הנאשם. אמנם, נטען כי ישנם חיזוקים בדמות התמונות שצולמו ועדות אביה של ב, ואולם אלה אינן ראיות ישירות לאירוע עצמו, שבו נכחו, על פי הנטען, הנאשם והמתלוננת בלבד.

11. המתלוננת, ב, אמנם תיארה בעדותה בחקירה ראשית את האירוע באופן דומה, בעיקרו, למתואר בכתב האישום, אלא שלאורך עדותה עלו מספר סתירות ואי דיוקים שיפורטו להלן, המקשים לקבוע ממצאים על סמך עדותה.

12. ראשית יאמר, כי בתיאור האירוע בשלמותו על ידי המתלוננת במסגרת החקירה הראשית, היא לא ציינה שבאותו מועד הנאשם איים עליה כי אם תהיה בקשר עם אחר ירצח אותה וישב במאסר עולם, וכשהזכירה איום שכזה, אמרה שהוא נהג לומר דברים אלה כל הזמן, אך לא התייחסה דווקא לאירוע מושא כתב האישום (עמ' 12 שורות 28-31).

13. טענתה של המתלוננת כי הנאשם הכה אותה במכת אגרוף ומשך בשיערה בידו הימנית תוך כדי נסיעה (עמ' 19 שורות 22-26) אינה עולה בקנה אחד עם דבריה לשוטר בנ/4, לפיהם השתמש בשתי ידיו כדי למשוך בשיערה. פעולה כזאת הנעשית בעזרת שתי הידיים, אינה אפשרית, ולכל הפחות אינה סבירה, בשעה שהנאשם נוהג ברכב. כאשר המתלוננת עומתה עם קושי זה, היא שינתה דבריה ואמרה "זה היה ברמזור אדום" (עמ' 20 שורה 4).

14. המתלוננת טענה כי ביטלה את התלונה שהגישה נגד הנאשם במטרה לקבל בחזרה את רכושה שהיה מצוי בדירתו של הנאשם (עמ' 13 שורה 4) וכי סיימה את הקשר עם הנאשם מהטעם שהמשיך להכותה ולאיים עליה (שם בשורות 23-26). טענות אלה מעוררות שאלות ותמיהות, לנוכח ההתכתבויות בין הנאשם למתלוננת גם לאחר סיום הקשר (נ/5 ונ/7). בין התכתבויות אלה ניתן למצוא אמרות של המתלוננת כגון:

**"אמן, את הייתה ותישאר אהבה הכי גדולה שלי וגם יאן זה שאני איתו עכשיו יודע
כמה ש אהבתי אותך" (כך במקור)**

וכן:

"נכון חיים שלי אני מתפללת כל יום בשבילך שתצליח"

וגם:

"אתה היית קורבן לחיים המזדיינים שהיו לי".

בהקשר זה יש לומר, כי טענתה של המתלוננת כי לפני אחד הדיונים שהתקיים במשפטו של הנאשם הוא ביקש לישון אצלה (עמ' 21 שורה 2) אינה עולה בקנה אחד עם התכתבות המסרונים בין השניים מיום 26.2.17 (נ/5), מהם עולה בברור, כי הנאשם אמנם אמר למתלוננת שעורך דינו ביקש ממנו ללון בירושלים טרם הדיון, הוא אמר לעורך-הדין שאין לו היכן לישון בירושלים, ובשלב זה, המתלוננת היא שהציעה כי הנאשם ילון אצלה.

15. טענתה של המתלוננת כי הנאשם נהג להתקשר מדי יום אליה ואל מכריה ולהפעיל עליה לחצים שתבטל את התלונה נגדו (עמ' 13 שורה 13) אינה מובנת על רקע העובדה, שלא הייתה עליה מחלוקת, כי הבקשה לביטול התלונה באה יום אחד בלבד לאחר הגשתה.

16. המתלוננת הודתה כי כשהגיעה למשטרה לבטל את התלונה, שיקרה לשוטר בדבר הסיבה לביטול התלונה (עמ' 18 שורה 32- עמ' 19 שורה 1) ומתוך עדותה עלה שלא אמרה אמת גם בבקשה לביטול צו ההרחקה שהגישה לבית המשפט (עמ' 19 שורות 4-8). עובדות אלה מקשות אף הן לסמוך ממצאים על דבריה.

17. מתוך האמור עולה כי ישנו קושי ממשי לקבוע ממצאים ביחס לאירוע. אין בכך כדי לקבוע שהמתלוננת לא אמרה אמת בבית המשפט, ואולם כפי שפורט, מתוך עדותה עולים קשיים שאינם מאפשרים להתבסס על דבריה כדי לקבוע את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר. כפי שיובהר להלן, אף הראיות הנוספות אינן משלימות את החסר.

18. מטעם המאשימה הוגשו שתי תמונות שצולמו על ידי המתלוננת, והמתעדות, על פי הנטען, את החבלנות שנגרמו לה (ת/2). גם לאחר התבוננות מעמיקה, חוזרת ונשנית, קשה לקבוע באופן חד משמעי או

אף קרוב לוודאי, כי הנראה בהן במקומות שעליהם הצביעה המתלוננת, הוא אמנם סימני חבלה.

19. אשר לש, אביה של המתלוננת, אף עדותו אינה מחזקת את עדותה של המתלוננת, ומכל מקום, אינה מחזקת אותה ביחס לפרטים הטעונים חיזוק או השלמה. אין חולק כי ש לא היה עד לאירוע מושא כתב האישום וכי שמע עליו מהמתלוננת. הוא התקשה לזכור אירוע זה, להבדיל מאירוע אלימות אחר שבו היה מעורב, על פי הנטען, הנאשם, ואשר לא יוחס לו בכתב האישום. גם כאשר הוזכר לש האירוע, כל שזכר ממנו היה כי הבחין בחבלה על פניה של המתלוננת, שהוא התקשה לתאר את מיקומה. ראשית תיאר כי החבלה הייתה ליד השפה, אך סימן על אזור המצוי בין האף ללחי (עמ' 28 שורה 3), בהמשך אמר "בפנים, לא זוכר באיזה אזור" (שם, בשורה 9), ולאחר שרוענן זכרוננו מהודעתו אמר "חתך מעל השפה" (עמ' 29 שורה 2). כך או כך, אין באף אחד מאלה כדי לתמוך בדבריה של המתלוננת, אשר תיארה כי החבלה הייתה על גבי השפה, ואף סימנה בתמונה השנייה בת/2 את אזור השפתיים כמקום שבו נחבלה כתוצאה מן האלימות.

20. עדותו של הנאשם לא עוררה אמון וניכר היה מתוך דבריו כי הוא מנסה להשחיר את פניה של המתלוננת בעיני בית המשפט גם בעניינים שאינם נוגעים למחלוקת בין הצדדים (עמ' 35 שורה 6; שם בשורה 9; שם בשורות 17-20; שם בשורה 29; עמ' 36 שורה 21; שם בשורה 25). הנאשם נשאל שאלות פשוטות על אודות האירוע והשיב תשובות ארוכות ומפותלות שאין בהן התייחסות לשאלות שנשאל (ראו למשל עמ' 34 שורה 25 ואילך; עמ' 35 שורות 3 ואילך). עם זאת, גם חוסר האמון בעדותו של הנאשם אין בו כדי להשלים את החסר בעדותה של המתלוננת.

21. סיכומם של דברים, לא ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו. לפיכך אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

22. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתום 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, ז' תמוז תשע"ח, 20 יוני 2018, במעמד הצדדים